

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/42/2023
Identifikačné číslo spisu: 6120361189
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:6120361189.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu T. M., narodeného XX. M. XXXX, K., C. G. XXXX/.XXA, zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Majerčíkom, Bratislava, Krajinská 30, proti žalovanému M. L., narodenému XX. A. XXXX, K., C. G. XXXX/XXA, zastúpenému advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. Marcel BORIS, s. r. o., Bratislava, Ružinovská 40, IČO: 36 863 319, o zaplatenie 33.620 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 12C/31/2020, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. mája 2022 sp. zn. 6Co/1/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. októbra 2021 č. k. 12C/31/2020-107 rozhodol tak, že:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 33.620 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 33.620 eur od 6.11.2019 do zaplatenia a náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky vo výške 502,73 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.).

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca poskytol žalovanému v období od 1.2.2019 do 24.6.2019 opakovane vždy určité množstvo peňazí, spolu vo výške 49.040 eur. Uvedené sporné nebolo a žalobca túto skutočnosť preukázal aj výpisom zo svojho bežného účtu.

1.2. Žalovaný nepopieral, že peniaze, ktoré v objeme 15.420 eur žalobcovi vrátil, predstavovali vrátenie žalobcovi žalobcom mu poskytnuté peniaze na základe ústne uzavretej zmluvy o pôžičke. Tvrdil však, že tieto peniaze žalobcovi vrátil do 31.3.2021, čo však nezodpovedá realite, keďže poslednýkrát uhradil žalovaný žalobcovi z vyššie uvedenej sumy sumu 2.470 eur (z toho sumu 470 eur previedol na bežný účet žalobcu /vid' výpis z bežného účtu žalobcu/ a sumu 2.000 eur zaplatil žalobcovi v hotovosti /toto tvrdenie žalobcu žalovaný v priebehu konania nenamietal) dňa 22.5.2019.

1.3. Žalobca v priebehu celého konania tvrdil, že sumy poskytnuté žalovanému v období od 1.2.2019 do 26.4.2019 predstavovali jednu pôžičku, postupne žalobcom poskytovanú žalovanému, ktorú tento postupne mal splácať (v dohodnutých týždenných alebo mesačných intervaloch).

1.4. Žalovaný naopak tvrdil, že časť peňazí, ktorú žalobca žaluje, predstavuje časť „extra odmeny“, vyplatenej mu žalobcom, na základe ústnej dohody, podľa ktorej mal žalovaný zrealizovať pre spoločnosť žalobcu predaj predmetného bytu, pričom časť kúpnej ceny, prevyšujúcej sumu 114.000 eur, sa mala v polovici rozdeliť medzi žalobcu a žalovaného. Pretože sa byt predal za sumu 200.000 eur, žalovanému patrila suma 43.000 eur, a teda v skutočnosti žalobca žalovanému ešte dlhuje sumu 9.380 eur.

1.5. Z vykonaného dokazovania, zhodných tvrdení strán sporu a výpisom z bežného účtu žalobcu, mal súd preukázané, že všetky sumy, ktoré žalobca poskytol žalovanému do 31.3.2019, tak ako vyplývajú z výpisu z bežného účtu žalobcu (č. l. 9), boli vyplatené žalovanému titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke (ústne uzavretých zmlúv o pôžičke).

1.6. Súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, že uzavrel so žalovaným len jednu zmluvu o pôžičke (bezúročnú) na sumu 49.040 eur, ktorú žalovaný postupne splácal, keďže to vôbec nevyplýva z tvrdení žalobcu (na pojednávaní pred súdom jednoznačne uviedol, že v spornom období opakovane poskytol žalovanému na jeho žiadosť konkrétnu sumu peňazí pre jeho rôzne potreby, ktorú sumu mu mal žalovaný vrátiť do jedného týždňa, resp. do jedného mesiaca) a ani z výpisu bežného účtu žalobcu (v určitý deň postupne boli žalovanému požičiavané rôzne sumy peňazí), a teda, čo nepoprel ani žalovaný, do 31.3.2019 išlo o opakovane žalobcom žalovanému poskytované konkrétne sumy peňazí, ktoré sa žalovaný zaviazal žalobcovi splácať (žalovaný to nespochybnil a vyplýva to aj z výpisu bežného účtu žalobcu).

1.7. Žalobca síce tvrdil, že každú jednotlivú poskytnutú čiastku peňazí mu mal žalovaný vrátiť v krátkej dobe, zvyčajne do jedného týždňa alebo do jedného mesiaca, v konaní však nebolo preukázané pri žiadnej zmluve o pôžičke, že by medzi stranami bol dohodnutý aj presný čas vrátenia peňazí, a preto v súlade s ustanovením § 563 OZ platí, že žalovaný bol povinný jednotlivé sumy peňazí žalobcovi vrátiť nasledujúci deň po dni, kedy ho na to žalobca vyzval.

1.8. Žalobca preukázateľne vyzval žalovaného na vrátenie mu poskytnutých súm listom zo dňa 16.10.2019, ktorý bol žalovanému doručený dňa 30.10.2019 a v ktorom bol žalovaný žalobcom vyzvaný na vrátenie dlžnej sumy peňazí do 5 dní od doručenia výzvy. Žalovaný bol teda povinný pôžičky žalobcovi vrátiť do 5.11.2019.

1.9. V konaní bolo potrebné skúmať, či aj peniaze poskytnuté žalobcom žalovanému v období od 1.4.2019 do 24.6.2019 boli bezúročnými pôžičkami, poskytnutými žalobcom žalovanému, na základe uzavretých ústnych zmlúv podľa § 657 OZ (ako to tvrdil žalobca), alebo predstavovali časť odmeny z „extradohody“, patriacej žalovanému, na základe neformálnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu podľa § 724 OZ, v súvislosti s predajom predmetného bytu.

1.10. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že všetky peniaze poskytnuté žalobcom žalovanému v období od 1.2.2019 do 24.6.2019, prevodom z bežného účtu žalobcu na účet žalovaného, boli ústne uzavretými zmluvami o pôžičke.

1.11. Na bežnom účte žalobcu každá kolónka označená textom „Informácia pre príjemcu“ od 1.4.2019 preukazuje, že naozaj išlo o požičiavanie peňazí zo strany žalovaného od žalobcu. V prípade, ak by tomu tak nebolo, je nelogické, aby to práve od 1.4.2019 v „Informácii pre príjemcu“ žalobca opakovane uvádzal. Hoci žalovaný tvrdil, že ním vrátené peniaze žalobcovi v sume 15.420 eur, boli pôžičky poskytnuté mu zo strany žalobcu od 1.2.2019 a tieto mu do 31.3.2019 vrátil, v skutočnosti za obdobie od 1.2.2019 do 31.3.2019 vrátil žalovaný žalobcovi len peniaze vo výške 11.050 eur. Z toho vyplýva, že ak žalovaný mal žalobcovi vrátiť do 31.3.2019 len sumu 11.050 eur, zvyšnú časť musel uhradiť žalobcovi titulom pôžičiek až v nasledujúcom období, teda v období od 1.4.2019, odkedy podľa žalovaného už dlh voči žalobcovi nemal (žalovaný tvrdil, že do 31.3.2019 všetky peniaze požičané mu žalobcom vrátil). Žalovaný v konaní navyše nijako nepreukázal a ani nepreukazoval, že sumu 15.420 eur vrátil žalobcovi prípadne aj iným spôsobom, než prevodom na jeho bežný účet, do konca marca 2019.

1.12. Naopak, v rozpore s tvrdeniami žalovaného, sú zápisy na bežnom účte žalobcu a tvrdenia žalobcu, a síce, že posledná časť zo sumy 15.420 eur bola žalovaným žalobcovi uhradená až dňa 22.5.2019, bezhotovostným prevodom z účtu na účet, vo výške 470 eur a v hotovosti vo výške 2.000 eur (viď aj zápis na bežnom účte žalobcu v kolónke označenej „Informácia pre príjemcu“, že ide o vrátenie vyššie

uvedených súm žalovaným žalobcovi, teda o splátku pôžičky). Skutočnosť, že tieto peniaze žalovaný žalobcovi zaplatil dňa 22.5.2019, žalovaný nepoprel. Pokiaľ teda žalovaný v priebehu konania tvrdil, že všetky peniaze uhradené mu zo strany žalobcu od apríla 2019 boli jeho „extra odmena“ za realizáciu predaja predmetného bytu, a teda už v tom čase mu žalobca mal dlhovať nejaké peniaze z „extra dohody“, je nelogické, aby ešte dňa 22.5.2019 žalovaný žalobcovi zaplatil nejaké peniaze (konkrétne sumu 2.470 eur).

1.13. Pokiaľ teda žalovaný tvrdil, že všetky pôžičky žalobcovi do 31.3.2019 uhradil a v následnom čase, po predaji bytu, mu žalobca mal poskytovať preddavky z dohodnutej „extra odmeny“, pričom mu stále dlhoval a až doposiaľ dlhuje, ako tvrdil žalovaný konkrétnu sumu peňazí, je nelogické, prečo by ešte dňa 22.5.2019 žalovaný zaplatil žalobcovi spolu sumu 2.470 eur, ktorá skutočnosť vyplýva z bežného účtu žalobcu, ktorú žalovaný v priebehu celého konania nespochybnil.

1.14. Hoci žalovaný tvrdil, že organizoval a zrealizoval všetko potrebné ohľadne predaja predmetného bytu pre žalobcu podľa „extra dohody“ so žalobcom, v rozpore s tým tvrdil, že v tom čase pracoval pre spoločnosť žalobcu, ktorá sa zaoberala aj kupovaním a predávaním nehnuteľností len veľmi krátku dobu a v podstate sa len zaučal. V tejto súvislosti vyvstáva otázka, aký by mal žalobca v takom prípade záujem, aby žalovaný, navyše, keď bol v pracovnom pomere v spoločnosti žalobcu, mimo výkonu svojich pracovných povinností mal zabezpečiť kompletnú realizáciu predaja predmetného bytu? V tejto súvislosti súd nespochybňuje, že určitú úlohu pri prevode predmetného bytu na tretiu osobu žalovaný zohral, a to v súvislosti so zabezpečením ohľadok pre potenciálnych záujemcov o kúpu, keďže v tom čase mu žalobca umožnil v predmetnom byte bývať.

1.15. Ďalší zásadný rozpor v tvrdeniach žalovaného vzhľadom súd aj v tom, že hoci žalovaný tvrdil, že platby žalobcu žalovanému od 1.4.2019 sa týkali vyplácanej „extra odmeny“ pre žalovaného, za predaj predmetného bytu na sumu 114.000 eur, samotný predaj bytu mal byť podľa tvrdení žalovaného zrealizovaný až v priebehu mesiaca máj 2019 (kúpna zmluva mala byť uzavretá koncom mesiaca apríl 2019 a kúpna cena z predaja predmetného bytu mala byť zaplatená v mesiaci máj 2019). Je preto nelogické, aby žalobca platil žalovanému za niečo, čo sa ešte nezrealizovalo (aj keď sa zrealizovať malo), hoci aj nejakými preddavkovými platbami, ako to tvrdil žalovaný. Naopak, poskytovanie peňazí žalobcom žalovanému za celé obdobie od 1.2.2019 do 24.6.2019 bolo kontinuálne, vždy išlo o menšie sumy peňazí v krátkych časových intervaloch, čo takisto preukazuje skutočnosť, že išlo o požičiavanie peňazí žalobcom žalovanému na krátke obdobie, na aktuálne potreby žalovaného, keďže, ako to vyplynulo z výpovedí oboch strán sporu, žalovaný mal v tom čase majetnú priateľku, z dôvodu ktorého žalobca nemal obavy, že by mu žalovaný požičané peniaze, hoci aj prostredníctvom jeho priateľky, nevrátil.

1.16. V tejto súvislosti súd takisto uvádza, že žalovaný sa nelogicky, ešte pred začatím konania vo veci samej, nevyjadril žalobcovi na jeho výzvu na plnenie a nereagoval ani následne na predžalobnú výzvu žalobcu. Ak by žalovaný žalobcovi nič nedlhoval a naopak, ako tvrdí, ak by mu žalobca dlhoval nejaké peniaze, určite by sa bol ozval a žiadal žalobcu aspoň o vysvetlenie. Tomu, že by sa mal žalobcu báť, ako tvrdil, mu súd neveril, pretože žalovaný k tomuto svojmu tvrdeniu nepredložil súdu žiaden dôkaz, naopak z jeho prejavu na pojednávaní súd nenadobudol pocit, že by mal voči žalobcovi akýkoľvek rešpekt.

1.17. Pokiaľ tiež žalovaný tvrdil, že koncom apríla bol požiadaný ústne žalobcom, aby pripravil realizáciu predaja predmetného bytu, už aj v období od 1.4.2019 do 18.4.2019 (teda po dátume 31.3.2019), žalobca žalovanému poskytol peniaze v objeme 15.610 eur (viď výpis z bežného účtu žalobcu), z čoho je zrejmé, že tieto peniaze nemohli byť žalovanému žalobcom poskytnuté v súvislosti s nejakou údajnou dohodou medzi stranami sporu a svedkyňou W., ktorá podľa žalovaného mala byť uzavretá až niekedy koncom mesiaca apríl 2019.

1.18. Žalovaný takisto v priebehu konania nepreukázal svoje tvrdenie, že predaním predmetného bytu mali byť všetky pôžičky žalobcovi žalovaným vyplatené, resp. ani to, že všetky jeho dlhy z obdobia od apríla 2019 mala za neho vyplatiť svedkyňa W., keďže žalovaný na pojednávaní tvrdil, že jeho bývalá priateľka, M. W. zaplatila za neho všetky jeho dlhy voči žalobcovi vo februári 2018 (teda v období predchádzajúcom, než ktoré je predmetom sporu).

1.19. Navyše peniaze z predaja predmetného bytu boli podľa tvrdenia žalovaného poukázané na účet žalobcu niekedy v mesiaci máj 2019. Keby boli teda pravdivé tvrdenia žalovaného o uzavretí príkaznej zmluvy medzi stranami sporu, v mesiaci jún 2019 by už nemalo význam poslať žalovanému žalobcom

preddavkové platby súvisiace s predajom predmetného bytu (kúpna cena z predaja bytu už v tom čase bola spoločnosti, ktorej jediným spoločníkom v tom čase bol žalobca, vyplatená).

1.20. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že žiadna mailová alebo iná elektronická komunikácia medzi žalobcom a žalovaným a prípadne aj svedkyňou W. ohľadne predaja predmetného bytu a rozdelenia kúpnej ceny bytu prevyšujúcej sumu 114.000 eur neexistuje. Tvrdil to len žalovaný, s tým, že mu to môže svedeckou výpoveďou potvrdiť jeho bývalá priateľka.

1.21. Treba tiež uviesť, že ak by bol žalobca žalovanému v priebehu konania dlžný konkrétnu sumu peňazí, ako to tvrdí žalovaný, nič žalovanému ani v tomto konaní nebránilo domáhať sa od žalobcu zaplataenia tejto sumy, čo však žalovaný neurobil, a to ani prostredníctvom svojho právneho zástupcu, podaním vzájomnej žaloby, zrejme si uvedomujúc, že jeho tvrdenia o akejsi „extra dohode“ ohľadne predaja bytu sú nepravdivé.

1.22. Na základe vyššie uvedených čiastkových zistení a záverov súdu, neuveril súd žalovanému, že bola medzi ním a žalobcom uzavretá ústna príkazná zmluva podľa OZ, podľa ktorej mal žalovaný pre žalobcu zrealizovať predaj predmetného bytu, za čo mal dostať sumu 43.000 eur, naopak, došiel k právnenému záveru, že žalobca v období od 1.2.2019 do 24.6.2019 poskytol žalovanému, na základe viacerých ústne uzavretých zmlúv o pôžičke, spolu sumu 49.040 eur, z ktorej sumy žalovaný vrátil žalobcovi len sumu 15.420 eur.

1.23. Súd pri určení doby, dokedy mal žalovaný požičané peniaze žalobcovi vrátiť, vychádzal z ust. § 563 OZ, podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobca podľa zhodných tvrdení strán žalovaného vyzýval na vrátenie pôžičiek prvýkrát výzvou zo dňa 16.10.2019, ktorá bola žalovanému doručená dňa 30.10.2019 a v ktorej žalobca žalovaného vyzval na vrátenie peňazí do 5 dní od doručenia tejto výzvy, z čoho možno vyvodit' záver, že žalovaný mal povinnosť pôžičky žalobcovi vrátiť najneskôr do 5.11.2019.

1.24. Z vyššie uvedených dôvodov uložil súd žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33.620 eur (49.040 - 15.420).

1.25. Žalovaný si svoje zmluvné povinnosti riadne a včas nesplnil, a preto sa žalobca voči nemu dôvodne v konaní domáhal aj zaplataenia zákonného úroku z omeškania 5 % ročne zo žalovanej istiny od 6.11.2019 do zaplataenia, v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktoré úroky z omeškania súd takisto uložil žalovanému žalobcovi zaplatiť.

1.26. Súd procesný návrh žalovaného o vypočutie svedkyne M. W., súhlasiac s právnym názorom právneho zástupcu žalobcu, zamietol. Hoci účasť svedkyne na pojednávaní mal žalovaný zabezpečiť (súd ešte pred vypočutím strán sporu na pojednávaní považoval za potrebné svedkyňu vypočuť), účasť tejto svedkyne na pojednávaní žalovaný nezabezpečil, pričom neurobil ani žiadne potrebné opatrenia smerujúce k tomu, aby sa svedkyňa pojednávania zúčastnila a na tomto pojednávaní vypovedala (napríklad mohol súdu oznámiť, že účasť ním navrhovanej svedkyne nevie zabezpečiť, keďže svedkyňa mu účasť na pojednávaní nepotvrdila). Preto v súlade so zásadou koncentrácie konania (§ 153 ods. 2 Civilného sporového poriadku) ako i z dôvodu, že po doposiaľ vykonanom dokazovaní, vrátane vypočutia strán, považoval súd výsluch navrhovanej svedkyne za neúčelný a nehospodárny, keďže jej výpoveďou by sa dôkazná situácia nezmenila, pretože žiaden písomný ani elektronický dôkaz o uzavretí akejsi neformálnej „extradohody“, resp. príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasl. OZ medzi stranami neexistuje. Navyše, žalovaný s navrhnutou svedkyňou žili v družskom vzťahu asi 6 rokov, a teda boli sebe navzájom blízkymi osobami, a teda možno dôvodne pochybovať aj o nezaujatosti navrhvutej svedkyne.

1.27. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozhodnutia, vydaným vyšším súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 17. mája 2022 sp. zn. 6Co/1/2022 rozhodol tak, že:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje (výrok I.).

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.1. V odôvodnení uviedol, že Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody [§ 365 ods. 1 písm. b), e), f), g) a h) CSP], preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

2.2. Podstata odvolacích argumentov žalovaného bola sústredená na tvrdenia o neexistencii dohôd o pôžičkách, o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, keď sa súd nevysporiadal s okolnosťami vzniku pôžičiek, o porušení princípu rovnosti strán v hodnotení dôkazov, o nevykonaní dôkazu výsluchom svedkyne M. L. W., ktorá mohla potvrdiť tvrdenia žalovaného ohľadne právneho titulu poskytovania peňazí žalobcom žalovanému, o nemožnosti zaujatia stanoviska žalovaného k elektronickej komunikácii žalobcu s touto svedkyňou a o absencii dôkazu o vynaložení nákladov žalobcom spojených s uplatnením pohľadávky.

2.3. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a k odvolacím námietkam žalovaného uvádza nasledovné:

2.4. Zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom, pre vznik ktorého sa okrem konsenzu strán o tom, že veriteľ prenecháva dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu, vyžaduje aj reálne odovzdanie takejto veci dlžníkovi. V prípade ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke je často preukázanie vyplatenia poskytnutých peňazí kľúčovým dôkazom k preukázaniu existencie takéhoto kontraktu.

2.5. Žalobca jednoznačne preukázal, že v období od 01.02.2019 do 24.06.2019 (vrátane) previedol zo svojho účtu na účet žalovaného viacerými platbami v rôznych výškach celkovo sumu 49.040 eur. Táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná. Žalovaný z uvedenej sumy žalobcovi vrátil 15.420 eur, čo rovnako nebolo sporné. Žalovaný tiež potvrdil, že suma 15.420 eur predstavuje sumu vrátených pôžičiek, ktoré mu žalobca poskytol. Žalovaný v konaní namietal právny dôvod platieb žalobcu na účet žalovaného v žalovanej sume (t. j. nad rámec sumy 15.420 eur, ktorú vrátil titulom poskytnutých pôžičiek), keď tvrdil, že tieto platby mali byť preddavkami na odmenu podľa dohody strán sporu za zrealizovanie (prichystanie a realizáciu) predaja bytu žalovaným. Táto dohoda mala byť podľa žalovaného posúdená ako príkazná zmluva podľa Občianskeho zákonníka.

2.6. Strana sporu má v sporovom konaní okrem práv aj určité povinnosti. Medzi základné povinnosti strany sporu patrí povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a tomu zodpovedajúce dôkazné bremeno, t. j. povinnosť svoje tvrdenia preukázať. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalovaná suma mu bola poskytnutá ako časť odmeny za to, že zrealizoval pre žalobcu predaj bytu, bol povinný tieto svoje tvrdenia preukázať. Žalovaný však existenciu takejto dohody a ani jej obsah ničím nepreukázal. Naopak, žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno vo vzťahu k jeho tvrdeniam o poskytnutí konkrétnej sumy peňazí žalovanému titulom pôžičky. Žalobca toto bremeno uniesol.

2.7. Podľa § 191 ods. 1 CSP súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Súd prvej inštancie postupoval pri hodnotení dôkazov v súlade s týmto ustanovením a zároveň za súčasného rešpektovania rovnosti strán sporu dôkazy vyhodnotil jednotlivo a aj v ich vzájomnej súvislosti, a to logickým spôsobom, keď jednotlivé dôkazy svedčiacie v prospech verzie žalobcu tvoria spolu ucelenú, logickú štruktúru vedúcu k jedinému správne záveru, ktorým je ten, ku ktorému dospel súd prvej inštancie.

2.8. Na prvom mieste je potrebné zdôrazniť, že žalovaný, pokiaľ si od žalovaného nič nepožičal, mohol tieto prostriedky v poznámke označené ako pôžička obratom vrátiť. Pokiaľ mu uvedené prostriedky mali byť poskytnuté z iného právneho titulu, než titulom pôžičky, mohol a mal namietat nesprávne označenie

platieb. Žalovaný však takýmto spôsobom nepostupoval, čo je nanajvýš nelogické. Za istých okolností by to mohlo byť prehliadnuteľné a bolo by to možné chápať ako akúsi replikáciu poznámky z predchádzajúcich pôžičiek, ako namietal žalovaný, no nie za situácie, keď takýchto platieb bolo viac ako 40, pričom poznámka „pôžička“ nie je uvádzaná pri všetkých, pri niektorých nie je žiadna poznámka a pri dvoch sú uvedené aj údaje o bezúročnosti a splatnosti pôžičiek.

2.9. Žalovaný priznal existenciu pôžičiek so žalobcom, avšak len v sume 15.420 eur, ktorú žalobcovi vrátil. Časovo boli plnenia žalovaného v celkovej výške 15.420 eur rozložené v období od 19.02.2019 do 22.05.2019 (a nie len za mesiace február až marec 2019 ako tvrdil žalovaný), teda tak ako uvádzal žalobca. Tomuto zodpovedá aj konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný nepopieral, že peniaze v objeme 15.420 eur žalobcovi vrátil titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke. Žalobca uvádzal, že poskytoval peniaze žalovanému za obdobie od 01.02.2019 do 24.06.2019. Táto skutočnosť vyplývala aj z výpisu z účtu žalobcu. Ako bolo už uvedené, žalovaný sám uvádzal, že plnil vo výške 15.420 eur titulom ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke. Bolo to v období od 19.02.2019 do 22.05.2019 a z časového hľadiska toto obdobie plnenia žalovaným bolo zároveň v rámci obdobia platieb, ktoré poskytoval žalobca žalovanému. Žalovaný neuviedol, aké pôžičky (v akom čase uzatvorené) boli tie, ktoré on plnil svojimi platbami žalobcovi v celkovej sume 15.420 eur. Preto toto plnenie žalovaného v platbách v celkovej výške 15.420 eur bolo potrebné započítať ako úhradu plnení poskytovaných žalobcom titulom pôžičky v období od 01.02.2019 do 24.06.2019, ako uvádzal žalobca, a preto sa javí ako nepravdepodobné, že by žalobca a žalovaný mali ešte iné pôžičky, ktoré nie sú zahrnuté do týchto platieb, ktoré poskytoval žalobca žalovanému vo vyššie uvedenom alebo v inom období. Okrem toho je skutočne nelogické a nedôvodné, aby žalovaný vracal žalobcovi peniaze z titulu poskytnutých pôžičiek v rovnakom období, ako mal žalobca poskytovať preddavok na odmenu za zrealizovanie predaja bytu nad rámec sumy, ktorá mala byť žalobcom žalovanému ako odmena poskytnutá, v dôsledku čoho mal napokon vzniknúť nedoplatok žalobcu žalovanému. Pokiaľ žalovaný neuplatňoval svoju tvrdenú pohľadávku z titulu odmeny voči žalobcovi žalobou, alebo vzájomnou žalobou, možno odôvodniť jeho pasivitu akokoľvek a nemusí sa také odôvodnenie nevyhnutne javiť ako nelogické, no rozhodne nie je logické, aby v čase, keď už mu mal žalobca poskytovať odmenu alebo preddavok na ňu, uhrádzal žalovaný žalobcovi splátky inej pôžičky (pôžičiek) v rozsahu nad rámec odmeny, ktorá mu podľa jeho tvrdení mala prináležať, a nevykonával by aspoň započítací prejav a dostal sám seba do pozície veriteľa pohľadávky vo výške niekoľko tisíc eur (9.380 eur).

2.10. Žalovaný bol v období od 01.04.2019 do 27.06.2019 zamestnancom spoločnosti O. A. A., A.P.U., so sídlom K., J. X, IČO: XXXXXXXX. Žalobca je spoločníkom a konateľom uvedenej spoločnosti. Žalobca vo svojom vyjadrení v konaní pred súdom prvej inštancie uvádzal, že žalovaný v rámci pracovnej činnosti vykonával aj činnosti súvisiace so sprostredkovaním a vyhľadávaním nehnuteľnosti za účelom ďalšieho predaja. Žalovaný tieto tvrdenia nepoprel a v písomnom vyjadrení zo dňa 13.11.2020 sám uviedol, že žalobca uznal jeho dôvody aspoň v tom, že bol pre žalobcu činný v segmente sprostredkovania nákupu a predaja bytov. Táto skutočnosť, že žalovaný bol v tom období zamestnancom žalobcu s takou náplňou práce, nebola sporná. Napriek tomu žalovaný tvrdil, že prichytenie a realizácia predaja bytu č. XX v K. - O., O. ul. X neboli činnosťou v rámci zamestnaneckého pomeru, ale išlo o akúsi „extradohodu“. Podľa názoru odvolacieho súdu taká argumentácia žalovaného neobstojí. Je zrejmé, že táto činnosť zodpovedá činnosti, ktorú žalovaný vykonával aj v rámci pracovnoprávneho vzťahu pre spoločnosť žalobcu a aj v tejto súvislosti sú namieste dôvodné pochybnosti o logike a dôveryhodnosti obrany žalovaného. Pokiaľ pracoval pre spoločnosť krátko a zaučal sa, ako aj sám uvádzal, nie je logické, aby mu žalobca zveril celý proces predaja bytu s tak vysoko dohodnutou odmenou a túto mu vyplácal sám ako fyzická osoba a preddavkovo, hoc byt patril spoločnosti žalobcu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaným tvrdený postup, ako sa veci mali udiť, je dôvodom na hodnotenie jeho verzie ako nedôveryhodnej a nelogickej.

2.11. Pokiaľ žalovaný namietal, že by bol nelogický postup, aby žalobca požičiaval peniaze žalovanému na základe ústne uzatvorených zmlúv, pokiaľ v minulosti vyžadoval písomnú formu, a ak žalovaný bol v omeškani s úhradou iných pôžičiek, k tomuto je potrebné uviesť, že takýto postup sa môže javiť ako nelogický a aj riskantný, avšak tento svoj postup žalobca logickým a dôveryhodným spôsobom vysvetlil, keď jednak nadobudol dôveru, že mu peniaze budú vrátené na základe predchádzajúcich splatených pôžičiek, ako aj na základe bonity vtedajšej partnerky žalovaného, v ktorej videl záruku vrátenia finančných prostriedkov. Napokon aj v čase, kedy žalobca požičiaval peniaze žalovanému,

žalovaný niektoré svoje pôžičky splácal (viď úhrady v sume 15.420 eur ako je uvedené vyššie). Pokiaľ žalovaný namietal, že prečo by prestal vracať peniaze v čase, kedy bol uskutočnený obchod s jeho bývalým bytom, je potrebné uviesť, že byt patril spoločnosti žalobcu a táto ho kúpila od bývalej partnerky žalovaného, ktorá, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, aj v minulosti hradila dlhy žalovaného. Súd prvej inštancie tak vyhodnotil všetky okolnosti a vykonané dôkazy správne a logicky. Napokon v zmysle § 191 ods. 1 CSP súd pri hodnotení dôkazov starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, a preto je namieste, aby prihliadal aj na prejav a správanie sa strán sporu na pojednávaní a zahrnul ich do svojho hodnotenia, keď bezprostredne vníma ich výpovede a reakcie, v dôsledku čoho môže nadobudnúť celkový dojem o dôveryhodnosti jednotlivých verzii strán sporu. Námietka žalovaného, že súd nemá hodnotiť dojem, aký strana zanechá na súde na pojednávaní, je nedôvodná.

2.12. Podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke je dohoda o prenechaní veci (o reálnom odovzdaní), druhom určení veci, povinnosti vrátiť vec rovnakého druhu, určení času vrátenia. Z vykonaného dokazovania (prevodmi z účtu žalobcu na účet žalovaného) je preukázané reálne odovzдание druhovo určených vecí (peňaží) žalovanému. Povinnosť žalovaného vrátiť peniaze žalobcovi vyplýva z viacerých dôkazov vyhodnotených v ich súvislostiach, a to z čiastočného splácania pôžičiek v období, kedy mu boli opätovne poskytované iné pôžičky, z výpovede žalobcu pri súčasnom nepreukázaní obrany žalovaného, vyhodnotení obrany žalovaného ako nedôveryhodnej a nelogickej, ako aj podporne z elektronickej komunikácie žalobcu a bývalej partnerky žalovaného. Pokiaľ ide o právne posúdenie, t. j. že súd vyhodnotil opakované poskytovanie rôznych súm žalobcom žalovanému ako viaceré pôžičky a nie ako jednu ako to najskôr posudzoval žalobca, nejde o zmenu skutkových okolností, žalovaná suma bola žalobcovi priznaná na základe ním tvrdených skutočností a ich preukázania a samotné právne posúdenie nie je pre súd záväzne. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a neprekročil žalobou uplatnený nárok a nepriznal ho na základe iných skutkových okolností. Právne posúdenie, či sa jednalo o jednu zmluvu o pôžičke, resp. viacero zmlúv o pôžičke, je plne legitímne. Pokiaľ ide o splatnosť pôžičiek, žalobca tvrdil, že peniaze požičiaval na krátky čas, avšak dohoda o konkrétnom čase splatnosti pôžičiek preukázaná nebola, čo však nebráni platnosti uzatvorených zmlúv. Práve ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka počíta s možnosťou, že čas plnenia nie je dohodnutý, a keďže konkrétny čas plnenia preukázaný nebol, je namieste nazerať naň ako na „nie dohodnutý“. Súd potom správne pri posudzovaní splatnosti pôžičiek vychádzal z výzvy žalobcu žalovanému a v nadväznosti naň správne ustálil aj prvý deň omeškania a nárok žalobcu na úrok z omeškania.

2.13. Odvolací súd sa napokon stotožnil aj s procesným postupom súdu prvej inštancie vo vzťahu k navrhnutému dôkazu výsluchom svedkyne M. W.. Žalovaný navrhoval výsluch uvedenej svedkyne. Súd prvej inštancie výzvou zo dňa 16.11.2020 vyzval právneho zástupcu žalovaného, aby zabezpečil účasť uvedenej svedkyne na pojednávaní. Súdu bolo právnym zástupcom žalovaného dňa 09.12.2020 oznámené, že navrhovaná svedkyňa sa dostaví na pojednávanie bez predvolania a na vlastné náklady, pričom svedočné si nebude uplatňovať. Takéto oznámenie je potrebné považovať za oznámenie o tom, že strana zabezpečí prítomnosť svedka na pojednávaní. Podľa § 197 ods. 2 prvá veta CSP, ak nemožno postupovať podľa odseku 1, požiada strana súd o predvolanie svedka. Pred pojednávaním konaným dňa 20.09.2021 žalovaný nepožiadala súd o predvolanie svedka. Napriek tomu, že pojednávanie sa uskutočnilo až s odstupom niekoľkých mesiacov od vyššie uvedeného oznámenia o tom, že žalovaný zabezpečí prítomnosť svedkyne, bolo povinnosťou žalovaného zistiť, či sa svedkyňa na pojednávanie dostaví a zabezpečiť jej prítomnosť, alebo požiadať súd, aby svedkyňu predvolal. Právny zástupca žalovaného až na uvedenom pojednávaní oznámil, že bude žiadať predvolať uvedenú svedkyňu. Žalovaný, ak by konal starostlivo s ohľadom na rýchlosť a hospodárnosť konania a v súlade s ustanoveniami CSP, mohol buď zabezpečiť prítomnosť svedkyne na pojednávaní, alebo požiadať súd s dostatočným časovým predstihom pred pojednávaním, aby svedkyňu na pojednávanie predvolal. Pokiaľ však žalovaný postupoval v rozpore s CSP, súd prvej inštancie správne vzhľadom na rýchlosť a hospodárnosť konania a z dôvodu koncentrácie konania návrh na výsluch tejto svedkyne zamietol. Ako už bolo uvedené, strana sporu má nielen povinnosť tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť, ktorá zahŕňa nielen označenie a navrhnutie dôkazov, ktoré majú byť na preukázanie jej tvrdení vykonané, ale aj napr. zabezpečenie svedka na pojednávaní. Pokiaľ strana sporu svedka zabezpečiť nemohla, bolo jej povinnosťou požiadať súd o jeho predvolanie a pokiaľ tak neučinila, neuniesla dôkazné bremeno a musí znášať s tým spojené následky, a to aj v podobe straty sporu. Pokiaľ teda súd prvej inštancie nevykonal

dôkaz výsluchom svedkyne M. L. W. z dôvodu, že žalovaný nezabezpečil jej účasť na pojednávaní, hoc bol povinný to urobiť a zároveň súdu neoznámil, že jej účasť zabezpečiť nevie a nepožiadala o jej predvolanie, postupoval správne. Nesprávny je len ten záver súdu, keď bez výpovede svedkyne predpokladal, že by nemohla vypovedať nezaujato z dôvodu jej predchádzajúceho vzťahu so žalovaným. Hodnotiť, či svedok má záujem na výsledku sporu, či je jeho výpoveď dôveryhodná a podobne, možno až po tom, čo vypovedá, a to na základe vnímania jeho výpovede súdom a v súvislosti s inými dôkazmi. Predpoklad nedôveryhodnosti svedka len pre jeho vzťah k strane sporu nemôže byť dôvodom na odmietnutie vykonať takýto dôkaz. Uvedené však nič nemení na správnom postupe súdu prvej inštancie nevykonať tento dôkaz z iných, vyššie uvedených dôvodov, a zároveň na vecnej správnosti napadnutého rozsudku.

2.14. Napokon v prospech správnosti záverov súdu prvej inštancie o existencii pôžičiek medzi stranami sporu a ich nesplatení žalovaným vo výške súdom priznanej sumy, ako aj v prospech vyhodnotenia ako logického postupu žalobcu pri požičiavaní peňazí žalovanému opakovane bez písomnej zmluvy a v čase, keď bol v omeškaní s inými pôžičkami, svedčí nepriamo aj elektronická komunikácia medzi žalobcom a M. L. W., z ktorej vyplýva, že menovaná zisťovala u žalobcu, aký je dlh žalovaného, ako aj to, že žalovaný mal veľké dlhy, a to aj voči jej osobe. Elektronická komunikácia bola predložená žalobcom, riadne vykonaná ako listinný dôkaz a žalovaný, zastúpený právnym zástupcom, mal možnosť na túto adekvátne reagovať, a to napríklad aj jej spochybnením a návrhom, aby k nej bola menovaná ako svedok vypočutá. Žalovaný však takto nepostupoval a M. W. navrhol vypočuť už predtým iba k okolnostiam vzniku a obsahu dohody medzi žalobcom a žalovaným v súvislosti s obstaraním predaja bytu žalovaným. Ani z tohto hľadiska tak nebol dôvod odročovať pojednávanie a predvolávať menovanú ako svedkyňu, keď k tejto novej skutočnosti ju žalovaný vypočuť nenavrhol.

2.15. Žalovaný tiež v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a súd v konaní porušil rovnosť strán. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil rozsudok, uviedol, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čím splnil zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. V danom prípade preto neobstojí námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Zo strany súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, a to k absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami (§ 220 ods. 2 CSP). Zároveň podľa odvolacieho súdu nedošlo ani k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď rozhodnutie súd prvej inštancie fakticky v relevantných záveroch riadne právne aj vecne odôvodnil. V konaní nedošlo ani k porušeniu rovnosti strán, ako namietal žalovaný. Skutočnosť, že sa súd priklonil k argumentácii jednej zo strán, ktorá má navyše podporu zisteného skutkového stavu vychádzajúceho z vykonaného dokazovania, neznamená, že súd porušil rovnosť strán v konaní. V predmetnej veci sa súd zaoberal tak argumentami žalobcu, ako aj žalovaného. Uvedené platí aj ohľadom odôvodnenia nevykonania dôkazu (výsluch svedkyne).

2.16. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Uviedol, že odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a vykonali nesprávne skutkové zistenia, ich závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, svoje rozhodnutia a prijaté závery odôvodnili spôsobom priečiacim sa zákonu, a nimi použitá úvaha je zjavne neprimeraná, čím sa dopustili „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, v dôsledku čoho došlo k „justičnému omylu“, a preto možno mať za to, že úvahy odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, by dovolací súd mal preskúmať a nastoliť spravodlivosť.

3.1. Namietal 1. vykonanie listinných dôkazov súdom prvej inštancie po vyhlásení sudcovskej koncentrácie konania podľa ust. § 153 CSP. Súd prvej inštancie porušil zásadu sudcovskej koncentrácie konania, vykonal dôkazy predložené žalobcom, keď práve v tom čase už žiadne iné dôkazy nemal v súlade s ustanoveniami civilného sporového procesu vykonávať, čím porušil nesporne právo žalovaného na spravodlivý súdny proces a tento nezákonný procesný postup spôsobil vadnosť rozsudku súdu prvej

inštancie a následne rozsudku odvolacieho súdu. Zdôraznil, že ani odvolací súd nevytkol túto vadu súdu prvej inštancie v rámci svojej preskúmvanej právomoci ako odvolacieho orgánu, nevyhodnotil takýto postup ako nezákonný a v rozpore s ustanoveniami CSP, a preto aj rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou, pre ktorú je dôvodné podanie dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP. Tento nesprávny procesný postup spočíval v tom, že dňa 20. septembra 2021 sa uskutočnilo na súde prvej inštancie pojednávanie, na ktorom okrem iného súd prvej inštancie oboznámil strany sporu s poukazom na ust. § 181 ods. 2 CSP, ktoré skutkové tvrdenia má za sporné, ktoré má za nesporné, vyjadril sa k právnemu posúdeniu veci, a ďalej oboznámil strany sporu, že ich vypočuje a po ich vypočutí zväži prípadné doplnenie dokazovania v tejto veci svedkyňou M. L. W.. Súd prvej inštancie následne poukázal na zásadu koncentrácie konania podľa ust. § 153 CSP s tým, že ďalšie dôkazy vykonávať nebude. Následne po vypočutí strán sporu, vyjadreniach právnych zástupcov strán sporu, nastala neprípustná situácia, keď súd prvej inštancie akceptoval predloženie listinných dôkazov - troch mailových komunikačných vlákien medzi navrhovanou svedkyňou M. W. a žalobcom, zo strany žalobcu a tieto predložené listinné dôkazy súd prvej inštancie aj vykonal paradoxne s predtým vyhlásenou koncentráciou konania, čím porušil ustanovenia civilného sporového procesu, a tým spôsobil nezákonnosť a nespravodlivosť rozsudku súdu prvej inštancie. Je neprípustné, aby súd prvej inštancie po tom, ako vyhlási, že nebude vo veci ďalej vykonávať dokazovanie, vykonal následne dôkazy, ktoré v rámci svojej rozhodovacej činnosti v konečnom dôsledku vyhodnotil v neprospech žalovaného.

2. Dovolateľ ďalej namietal nevykonanie navrhovaného dôkazu zo strany žalovaného rozhodujúceho pre obranu žalovaného v dotknutom spore. Zjavne neprimeraný, nespravodlivý a nezákonný je postup súdu prvej inštancie a následne aj úvaha odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s procesným postupom súdu prvej inštancie vo vzťahu k nevykonanému navrhovanému dôkazu výsluchom svedkyne M. W., bývalej partnerky žalovaného.

3.2. Odvolací súd neskúmal, z akého dôvodu súd prvej inštancie zmenil svoj názor na potrebu vypočutí navrhovanú svedkyňu M. W., neskúmal a ani nevyslovil úvahu, z akého dôvodu začiatkom pojednávania súd prvej inštancie pripúšťal jej vypočutie, i keď sa jej prítomnosť nepodarilo žalovanému zabezpečiť pre neznáme dôvody na strane svedkyne M. W. a neprihliadol na opakovaný návrh žalovaného, odkomunikovaný aj právnym zástupcom žalovaného priamo na pojednávaní. Zdôrazňuje, že vykonaním dokazovania práve výpoveďou svedkyne M. L. W. by sa zvrátil výsledok sporu v prospech žalovaného, preto je dôvodné vyhodnotiť dovolanie ako dôvodné a zrušiť napadnuté rozhodnutia oboch súdov a vec vrátiť na nové prejednanie súdu prvej inštancie. Vykonaním doplneného dokazovania výpoveďou svedkyne M. L. W. bude spoľahlivo zistený skutočný stav posudzovanej veci a vo veci bude, pevne verí, spravodlivo rozhodnuté. Súdný proces, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku odvolacieho súdu, má žalovaný pre vyššie vytknuté vady za „justičný omyl“, a jeho jedinou možnosťou nápravy je práve dovolacie konanie. Navrhol aj odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

3.3. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby najvyšší súd uznesením rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamenajú aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštalácie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom

konaní (II. ÚS 78/05).

13. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejme úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti uplatneného nároku. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľa. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, aké dôkazy súd vykonal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, a to s uvedením príslušných zákonných ustanovení. Súd prvej inštancie neuveril žalovanému, že bola medzi ním a žalobcom uzavretá ústna príkazná zmluva podľa Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorej mal žalovaný pre žalobcu zrealizovať predaj predmetného bytu, za čo mal dostať sumu 43.000 eur, naopak dospel k právnemu záveru, že žalobca v období od 01. februára 2019 do 24. júna 2019 poskytol žalovanému na základe viacerých ústne uzavretých zmlúv o pôžičke spolu sumu 49.040 eur, z ktorej sumy žalovaný vrátil žalobcovi len sumu 15.420 eur. Žalovanému preto uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33.620 eur s príslušenstvom. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že prevodmi z účtu žalobcu na účet žalovaného je preukázané reálne odovzdanie druhovo určených vecí (peniaze) žalovanému. Povinnosť žalovaného vrátiť peniaze žalobcovi vyplýva z viacerých dôkazov vyhodnotených v ich súvislostiach, a to z čiastočného splácania pôžičiek v období, kedy mu boli opätovne poskytované iné pôžičky, z výpovedí žalobcu pri súčasnom nepreukázaní obrany žalovaného, vyhodnotenie obrany žalovaného ako nedôveryhodnej a nelogickej ako aj podporne z elektronickej komunikácie žalobcu a bývalej partnerky žalovaného. Pokiaľ ide o právne posúdenie, t. j. že súd vyhodnotil opakované poskytnutie rôznych súm žalobcom žalovanému ako viaceré pôžičky a nie jednu, nejde o zmenu skutkovej okolnosti, žalovaná suma bola žalobcovi priznaná na základe ním tvrdených skutočností a ich preukázania a samotné právne posúdenie nie je pre súd záväzné. V tejto súvislosti sú namieste dôvodné pochybnosti o logike a dôveryhodnosti obrany žalovaného. Pokiaľ pracoval pre spoločnosť krátko a zaučal sa ako aj sám uvádzal, nie je logické, aby mu žalobca zveril celý proces predaja bytu s tak vysoko dohodnutou odmenou a túto mu vyplácal sám ako fyzická osoba a preddavkovo, hoc byt patril spoločnosti žalobcu. Žalovaným tvrdený postup, ako sa veci mali udiať, je dôvodom na hodnotenie jeho verzie ako nedôveryhodnej a nelogickej.

14. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa ohľadne vykonania listinných dôkazov súdom prvej inštancie po vyhlásení sudcovskej koncentrácie konania podľa ust. § 153 CSP, dovolací súd uvádza, že strana sporu má procesnú povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Ide o špecifikáciu všeobecnej procesnej povinnosti riadneho vedenia sporu (procesná diligencia). V prípade porušenia povinnosti predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, môže nastúpiť sankcia predpokladaná v § 153 ods. 2 a 3, prípadne však aj iné právne následky.

14.1. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní, nie je včasné. Napriek tomu je v diskrečnej právomoci súdu poskytnúť strane sporu na pojednávaní lehotu na dodatočné splnenie povinnosti tvrdiť a navrhnúť dôkazy (§ 181 ods. 4). Ust. § 181 ods. 4 je vo vzťahu k § 153 ods. 1 druhá veta lex specialis. Ak súd na pojednávaní

určí lehotu na dodatočné splnenie povinnosti tvrdiť a navrhnúť dôkazy, považujú sa prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany uplatnené stranou v tejto lehote za predložené včas.

14.2. Zo spisového materiálu je zrejmé, konkrétne zo zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie dňa 20. septembra 2021, že vec prejednávajúci sudca na pojednávaní v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP konštatoval, že po právnej stránke vec posúdi podľa ust. § 657 OZ, § 563 OZ a § 724 a nasledujúcich OZ. Výpočuje strany sporu a po ich vypočutí zváži prípadné doplnenie dokazovania v tejto veci svedkyňou M. W., poukazujúc na koncentráciu konania v zmysle § 153 CSP ďalšie dôkazy vykonávať nebude. Následne súd prvej inštancie vykonal dôkaz predložený právnym zástupcom žalobcu, a to elektronickou komunikáciou medzi žalobcom a pani M. W. z 18. júla 2019, zo 04. augusta 2019 a z 20. augusta 2019, ktoré v jednom vyhotovení aj doručil právnemu zástupcovi žalovaného, aby sa k tomu vyjadril. Zo spisu však nie je zrejmé, aby právny zástupca žalovaného, za účelom vyjadrenia sa k týmto dôkazom, navrhol odročiť pojednávanie ani sa k týmto dôkazom bližšie nevyjadril. Následne súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania vypočutím účastníkov konania, návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne M. W. uznesením zamietol. Oboznámil listinné dôkazy, udelil právo záverečných rečí a následne v zmysle ust. § 153 CSP uznesením vyhlásil, že ďalšie dokazovanie vykonávať nebude a vyhlásil dokazovanie za skončené. Následne aj odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozhodnutia.

14.3. Z uvedenej skutočnosti je zrejmé, že súd prvej inštancie neporušil zásadu koncentrácie konania podľa § 153 CSP, keď vykonával na pojednávaní dôkazy predložené žalobcom, a to maily z 18. júla 2019, zo 04. augusta 2019 a z 20. augusta 2019, ide o elektronickú mailovú komunikáciu medzi žalobcom a M. W.. Nakoľko je v diskrečnej právomoci súdu poskytnúť strane sporu na pojednávaní lehotu na dodatočné splnenie povinnosti tvrdiť a navrhnúť dôkazy alebo ako bolo v predmetnom prípade, že súd vykoná aj dôkazy, ktoré boli navrhnuté priamo na pojednávaní s tým, aby nebola porušená zákonná koncentrácia konania uvedená v §154, teda prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, čo v danom prípade táto zákonná koncentrácia konania porušená nebola. Postupom súdu prvej inštancie teda nebolo porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces a tvrdená vada konania v zmysle § 420 písm. f) CSP žalovaným neobstojí.

15. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa ohľadne nevykonania navrhovaného dôkazu zo strany žalovaného rozhodujúceho pre obranu žalovaného v dotknutom spore, dovolací súd uvádza, že v súlade s judikatúrou ústavného súdu Najvyšší súd SR ustálil svoju judikatúru (napríklad rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018) v tom smere, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazov) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len troma dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s článkom 46 ods. 1 a článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (takzvané opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

15.1. V súvislosti s predmetnými dovolacími námietkami dovolací súd poukazuje na to, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať vo veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje jej právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/2003). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán (účastníkov) na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenia návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania (strán sporu).

15.2. Pokiaľ teda dovolateľ namietal nevykonanie navrhovaného dôkazu zo strany žalovaného

rozhodujúceho pre obranu žalovaného v dotknutom spore, t. j. výsluch svedkyne M. W., tak súd prvej inštancie v bode 54. („považoval výsluch navrhovanej svedkyne za neúčelný a nehospodárny, keďže jej výpoveďou by sa dôkazná situácia nezmenila, pretože žiaden písomný ani elektronicky dôkaz o uzavretí akejsi neformálnej extra dohody, respektíve príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasledujúcich OZ medzi stranami neexistuje“) a odvolací súd v bode 24. („súd prvej inštancie správne vzhľadom na rýchlosť a hospodárnosť konania a z dôvodu koncentrácie konania ako aj z iných vyššie uvedených dôvodov návrh na výsluch tejto svedkyne zamietol.“) súdy nevykonanie navrhovaného dôkazu náležite odôvodnili s tým, že tento dôkaz nebol rozhodujúci pre obranu žalovaného v tomto spore, a teda vytýkaná vada nezaložila nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

16. Nespôsobilou založiť dôvodnosť dovolania je aj dovolacia námietka týkajúca sa nesprávne a neúplne zisteného skutkového stavu, nevykonania náležitého dokazovania, nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov, čo malo mať za následok nesprávne skutkové zistenia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (bod 21.) vyplýva, že v danom spore vzal súd do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula alebo vyšla počas konania najavo. Skutkové zistenia súdu nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z príslušných ustanovení CSP.

17. Dovolacia námietka týkajúca sa nedostatočného zistenia skutkového stavu a nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, nie je spôsobilá založiť dôvodnosť dovolania, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Dovolací súd v hodnotení dôkazov súdmi nižších inštancií nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Navyše, už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999) ako aj viaceré jeho rozhodnutia (napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávajú názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná (bez ďalšieho) za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania.

18. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

19. Na záver dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, je neopodstatnená. Podané dovolanie je tak síce prípustné, ale nie je dôvodné, a preto ho podľa § 448 CSP zamietol.

20. Čo sa týka návrhu dovolateľa na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 CSP, tak najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov pre takéto rozhodnutie a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné uznesenie.

21. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.